

Sanctuarium

Paoletti, Agostino

Coloniae Agrippinae, 1677

[Sermo Panegyricus In laudem B. M. Magdalenæ De Pazzi. Habitus ab
Admodum Reverendo P. M. P. Laurentio Brancaccio Carmelitano, Regente
studi Theologici in Conventu S. Mariæ de vita Urbis Neapolitanæ ...

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55680](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55680)

Magdalenam inter manualia opera in ecclasiâ raptam devorè orasse legit? Quis est qui se Deû graviter offendisse intelligens debitam de carne sua pœcilia, per disciplinas, per jejunia, vindictam non fumat, si Magdalenam ad eod' innocentem, omnîsq' peccati expertem asperas ad eod' pœnitentias facere videat? Quisnam ex vobis sibi, se pro regni cœlorum assecutione, nimium laborasse persuadere poterit, videns Beatam nostram tantis à Christo favoribus cumulata, ad eod' vehementer, ne damnaretur, metuisse? Quis familiam suam in divina Lege erudire & docere fastidierit, si viderit Magdalenam nostram æstivo tē-

pore in villam ruralem à parentibus deductam, nullas alias sibi quæsiisse delicias, aut recreationes, quàm ut rudes pueros puellasq' paganas, sive rusticanas divini fidei nostræ mysteria edocere posset. Quis deniq' deinceps tepidus aut negligens erit in procuranda salute sua propria, cû Beatam nostram Magdalenam ad eod' fervidam & diligentem esse videat, in procuranda salute aliena. Per hanc igitur viam ô Christiani, ambulemus, fietq' sine dubio, ut nobis concedatur æternum Paradisi regnum assequi, Deoque Opt. Max. cum Magdalenâ æternaliter frui, Amen.

SERMO PANEGRICUS

In laudem

B. M. MAGDALENÆ DE PAZZI.

Habitus ab Admodum Reverendo P. M. P. LAURENTIO BRANCCACCIO CARMELITANO, Regente studi Theologici in Conventu S. MARIÆ de vita Urbis Neapolitanæ In die festo ejusdem Beatæ Virginis, ANNO 1640.

*Veni Sponsa mea, requies & stimulus Spiritus mei.**In vita B. M. Magdalene 1. p. cap. 14.*

Pater æternus B. Mariam Magdalenam nostram ad hoc sanctitatis prodigium sublimaturus, ut illum ostenderet perpetuum quoddam esse divinarum excellentiarum theatrum, stupendissimum divinæ gratiæ miraculum, æternam quandam summæ admirandorum dexteræ Dei operum præconē: Denique ut multa paucis eloquar, prodigiosum Omnipotentis brachii Spiritus sancti opus, hisce eam verbis in hujus solemnitatis vigilia est allocutus: *Veni Sponsa mea, requies & stimulus cordis mei.* Et quidem non est necessum, ut causas, cur illam præclaris hisce titulis exornare voluerit, ex aliis capitibus emendicemus, cû sola & simplex adducti thematis expositio eas ab undè satis exponat. Sanctissima igitur hæc virgo ab ipsomet Deo appellatur *Requies & stimulus Spiritus sancti.* Esse ipsiusmet Dei *requiem*, dicit indubitabilem meritotum excellentiam: *Esse increati amoris calcar & stimulum*, ineffabilem insinuat sanctitatem. Date Deo requiem, evahit supra omnia, quod humanum est, & cœlum sapit; Deû autem exstimulare divinum est. Res divina esse debet in qua infinitum quiescit, plusquàm divinum autem dicendû est illud, quod in quietissimo amori stimulum addit & calcaria. Et qui-

dem si verum est, (est autem verissimum) quod nova hæc Sybilla in prodigioso quodam octo dierum raptu corpore in terra, quoad animâ verò velut civis cœlestis in cœlo const' tuta edixit: Si verum est, inquam, quod beatissima hæc anima in impudissimo Verbi speculo, per altissimâ contemplationem legendo, & videndo potius, quàm ore, vel linguâ mortali proferendo, de hoc inæteo amore dixit, nimirum *quod simul nobilissimus sit & immobilis, omnibusq' in immobili nobilitate infundatur.* Item quod *semper quietus sit, semperq' operans: Quod passibus semper firma stabilitatis nunquam firmetur.* Similiter, quod *ubicunq' immobilis passus sui pedem semel figit, omnia firmet atque conservet, & tamen omnia destruat;* Denique, quod *nunquam quiescendo quiescat, & in metu semper consistens, semper sit stabilissimus.* Si inquam hoc totum, utpote vera, altissimaq' ab ipsomet Cœli cathedratico, Verbo scilicet æterno, huic sanctæ virgini tradita Theologia veritati consonet, Beata nostra Magdalenâ certè est felicissima, quæ requies fuit Spiritus sancti, ac proinde spiritum hunc mobilissimum quietavit; nisi enim quievisset, nihil unquam in illa operari potuisset; id quod faciendo quiescit;

Tandem verò sanctissima hæc anima cælestibus visitationibus recipiendis se quovis momento capaciorem, aptioremq; reddens infinitum amorem iterum exstimulat, ut immobilis & mobilissimæ bonitatis suæ passibus animam ejus in bonis semper stabiliendo, efficiat, ut sicut in principio dicebam, eandem reddat & constituat ingens quoddam sanctitatis miraculū, breve quoddam perfectionis compendium, magnum gratiæ prodigium, ac denique prodigiosum opus Omnipotentis brachii Spiritus sancti, prouti vobis perspicuè sum demonstraturus, si patulas mihi mutare aures animosque benevolos dignati fueritis.

Veni sponsa mea, requies & stimulus spiritus mei.

1. Mirabilis admodum est hæc Spiritus sancti requies, Auditoris optimi, ejusq; divinæ excellentiæ valde proportionata: Tūc enim Spiritus sanctus requiescere dicitur, quando gratias suas absq; remora, aut impedimento aliquo diffundit, aut quando ineffabilis communicativæ bonitatis suæ impetus nulla experitur aggerum obstacula, quin potius effusa in nos gratiarum suarum, suorumq; divinarum thesaurorum diluvia plenissimè & liberimè currere & dimanare sinuatur. Unde sit quòd in sacris Literis, vaticinante Isaiâ Proph. cap. 1. Divin. hic Spiritus in Christo Salvatore nostro specialiter quiescere dicatur (*Requiescet super eum spiritus Domini*) eò quòd totus infiniti hujus Oceani impetus in eū se absq; ullo impedimento adæquate exonerare poterit, illumq; infinitis gratiis cumulavit, adeo, ut hæc in Christo nec crescere poterint, aut minus, prouti super hæc passum Doctorum Angelus Angelicè scribit (*Quia non fuit in Christo gratia augmentata, nec interrupta per culpam, nec perturbata per pugnam carnis*) Addit Rupertus Abbas, in solo Verbo incarnato requievisse Spiritum sanctum, eò quòd in ipso solo nequam laboret, eum tamen in aliis creaturis sive homines illæ sint, sive Angeli, Omnipotentis brachii valorem adhibere debeat per operosam gratiam, in illis prius fabricando hospitium quæ elargiatur donum, cum enim naturæ defectuosi sint, nisi per Spiritus sancti gratiam stabiliantur, eleventur, & purificentur, ad eò divino hospitiū proportionatam dare nequeunt hospitium, multò minus requiem (*In istis quidem, inquit Rup. inhabitat Deus, sed oportet ut prius sibi in illis mansionem parat, & in brachio suæ fortitudinis operetur, & gratiam construat, in qua ad requiescendum nominis sui gloria dignè collocetur*) At verò quia Verbum Incarnatum, verus Deus erat, ac

proinde impeccabile, nullum unquam divino Spiritui attulit, nec adferre potuit laborem, sed æternam potius & infinitam requiem. In Angelis quidem Deus quiescit, sed, inquit Rupertus (post laborem & per operosam gratiam) Verbum autem Incarnatum, in quantum Deus, essentiali bonitate bonum existens, nulla actione operosa qua ei bonitas communicaretur, opus habuit: in quantum verò homo est, Deo etiam personali-ter, seu hypostaticè unitus, nullam etiam Spiritus sancto infinitis donis & gratiis eum cumulare volenti impedimentum attulit, aut adferre potuit, atque ided perfectam in ipso solo requiem habuit. Ita concludit mecum Rupertus (*In ista solo nihil unquam fuit, quod resisteret ei, igitur hic unus est in quo Deus requiescit*) Verum quidem est, quòd divinus hic hospes in animabus etiam iustis hospitetur & quiescat per gratiam, idque tantò facilius, quanto Christo, conformatur perfectus, Unde quisquis divinarum gratiarum impetum copiosius intra animæ suæ limum currere sinit, minusque maris hujus cursu impedit, majorem perfectioremque divinæ hujus bonitati summè communicativæ donat requiem. Universam hanc Theologiam Divina Sybilla, Beata, inquam Magdalena in cælis didicit, eandemque in admirabili illo per octo dies solidos continuato raptu retulit, quando subhmssimè dicit: *Spiritus hic in quadam Verbi communicatione & unione firmatur per naturam. Est quidem in Angelis quoque firmus, aut hospes, non tamen per naturam, sed per gratiam.* 2. Divinus hic Spiritus nunquam se alicui creaturæ adeò copiosè communicat, quin semper ad præstandam ei communicationem copiosorem sit promptus, dum eam in creaturæ deprehenderet dispositionem, qua ad ejusmodi communicationem in tali creaturæ requiritur. Etenim cum felicissima Soror nostra Magdalena ipsomet æterni Patris ore, non solum requies, sed etiam stimulus appelleretur Spiritus Sancti, igitur divini hujus Spiritus operosæ gratiæ nullam unquam fecit resistantiam, & consequenter infinitum illud gratiarum mare, nullo obstaculi aggere impeditum pleno impetu in eum animam potuit manare, & hoc quidem modicum est, cum etiam velut calcet, & stimulus insatiabilis brachii Omnipotentis pro majoribus gratiarum incrementis recipiendis amphorem lectum, per quem æternum cælestium donorum flumen liberè curreret, incessanter parat, idque propriè est requiem, & stimulum esse Spiritus sancti. Hoc sensu & Cyprianus hujus in creati

In cap. 2.
Gen.

Epist. ad
Dom.

increated amoris naturam & inclinationem de-
piogens dixit (Non enim qui beneficiorum terre-
strium vos est: in capessendo munere cœlesti men-
sura, vel modus est) neque enim ad immensam
bonitatem capiendam aliqua debet adhiberi
mensura, neque donator immensus capi potest
in strictis mensurabilis alicujus pectoris confi-
nibus: imò verò velut impetuofum flumen
quoddam, quod pluvio tempore in solità aqua-
rum copiâ intumescens proprium lectum im-
moderate deserit, se quaquaversum exonerat,
vicinos agros inundat, tumpit aggeres, fortia de-
molitur murorum obſtacula, profundissimis ra-
dicibus fundatas eyellit arbores, superbissima
sulſque deq; evertit ædificia, nec valles duntaxat
adimplet, æquasque planities, verum etiam ip-
sofmet nonnunquam devorare montes commi-
nari videtur: ita (licet adhuc comparatio ni-
mit sic humilis) profuens largiter Spiritus nul-
tis finibus premitur, nec coercentibus clauſtris in-
tra certa metarum spatia franatur, manat iuge-
ter, exuberat affluenter.

3. Et quidem in hac sanctissima Virgine hæc
omnia, si unquam in alia, perspicue videntur,
cui non uno duntaxat modo divinus hic com-
municatus est Spiritus, verum uni & soli omnes
illas adhibuit species & formas, quibus divinum
operando in alius usus est unquam. Septem nam-
que diversis vicibus, diversisque continuis die-
bus mane sub decantatas Tertias, variis scilicet
ignis, flammis, columbæ, nubeculæ, venti,
ignearumque linguarum formis indutus, in ip-
hus animam illapſus est Spiritus sanctus, digito
velut demonstrans, ipsam solam omnes superflua-
enter recepisse gratias, quas alii Sancti recepe-
re divinum. Et hoc quidem modicum est, siquidem
divinum Patris oraculum, quo Maria Magda-
lena Spiritus sancti requies vocatur, & stimulus,
de cunctis verificatur donis cœlestibus. Unde
requies & stimulus est Spiritus sancti non solum
in quantum ignis, verum etiam ejusdem in quã-
rum flumen, nubes, columba, columna, ventus,
aut lingua ignea &c. stimulus esse verè de-
preedicatur. Oportus ineffabilis Magdalene
excellencia!

4. Verum enim verò, equivozum esse potest
ignis requies, nisi ardere, flagrare, comburere,
accendere, denique omne id in se convertere,
dummodò flammarum suarum capax sit, quic-
quid ei objicitur (Deus noster ignis consumens
est. Fons vivus ignis charitas) canit Ecclesia.
Ignis inquam est, quia amor est, & sicut ignis,

ita quoque amor, ut inquit Dionysios, mobilis
est, incessabilis, acutus, penetrativus, fervidus, De cœlesti
insatiabilis, inquietus. Et quomodo igitur, Hierarch.
ò optime Deus, æterna hæc flamma in Mag-
dalena amorosorum incendiorum Spiritus san-
cti esca perpetua, inquietissima amante, insatia-
bili amatrice, ad eò in amore fervente, ut à pe-
ctoris sui incendiis ejus frequenter exarserit
vultus amore, ignis ardorem imitante, utpote
qui eam à vertice capitis usque ad plantam pedis
ad eò vehementer accendit, ut in rigidissimis hy-
bernorum mensû frigoribus ad temperanda a-
mantissimi cordis sui incendia opus habuerit
gelidissimis ad ardentis pectoris sui regionem
copiosè effulsis aquis, nec non ex vestibus & velis
efformatis ventilabris aeris æstum mitigantibus.
Existimo Spiritum sanctum eam in Magdalena
habuisse requiem, quam Levit c. 6. desiderat,
quando longè altiori & sublimiori consilio, quã
capere potest stolidus & rudis Hebræus, ignem
in altari suo semper ardere præcepit. (Ignis in al-
tari meo semper ardebit, quem nutrit Sacerdos
subjiciens ligna per singulos dies.) Circa quem lo-
cum Gregorius Magnus dicit: Altare illud de
quo Deus loquitur, nihil esse aliud quam cor no-
strum, amorem autè esse ignem, quem in hoc
altari semper ardere desiderat (Altare Dei cor no-
strum est, in quo jubetur semper ardere, quia ne-
cesse est ex illo ad Dominum charitatis flammam
semper ascendere.) Ecquando autem ab hujus
locuturati Seraphici cordis altari amorosæ flam-
mæ ascendere desierunt, cum miraculi loco ha-
beatur ipsam tor inter incendia constructam,
non fuisse extinctam? cum item ipsam et se in-
gentes divini amoris flammam amplius sustinere
non posse vindico suo ore testata fuit.

5. Certè amoris requies amare est; tunc enim
requiescit charitas, cum illi ignitis divini amo-
ris alis ad cœntum suum evolare licet. Id eò
Isaias cap. 6. Seraphinos cœlestes simul firmiter
itare simulque volare conspexit, (Seraphim sta-
bant super illud) & mox subjungit (Duabus vo-
labant) Ubi S. Bernardus: Nolite mirari, inquit,
nec repugnantiã videamur, quæ in amore val-
de sunt vitata. Quoniam enim Seraphinos il-
los evolasse existimatis? In aëra forsitan? Ne-
quaquam, sed in objectum à se amatum. Igitur
quoad usque flamma volat, volando quiescit,
& quiescendo volat, nam quiescere illi idem
est quod volare, & volare idem, quod quies-
cere. (Quo enim Seraphim volant, nisi in eum cu-
jus ardent amore? vide flammam quasi volan-
tem,

25. Mor.
cap. 7.Ser. 4. de
verb.
Isaia.

tem, & stantem simul, nec miraberis jam Seraphim stantes volare, stare volantes.) Atque ideo sponso non sufficiebat alas addidisse amori, nisi eandem quoque dedisset igneam. Unde ubi nos Cant. 8. legimus: (*Lampades ignis*) alii legunt: (*Ala ejus, ala ignis*). Ala ignis est amor; ala quidem quia in amatum semper extollit; objectum, ignita autem simul est, quia ardendo volat, & ardet volando, nullam usquam nisi in solo ardore requiem inveniens. Agedum igitur mecum, o Auditores, obstupescite; Seraphini nequaquam de amoris suis lamentantur incendiis, quin potius se in creati ignis presentia, veluti gelido frigore, rigidos exillimantes, vultus suos reverentia causa contegunt (*duabus velabant faciem*) & tamen hæc virguncula plus quam seraphica, inter tor incendia vivere non valens, amorosè querelatur dicens (*cur tantum mihi largiris amorem, o Deus!*) atque infallibilis notas ineffabilis amoris Dei sui in semetipsa conspiciens, Divinam Majestatem amore dicebat insanam (*te, o mi Lesu pro amore insanire dico, & semper dicam*). verbis illis se ab amorosa amentia magis insanam esse demonstretans.

Parte I.
vita c. II.

6. Iusti voluminis, ne dicam brevis discursus terminos excederem, si in hoc mare me vellem submergere, solas in sinuando aut declarando hujus plusquam Seraphici amoris in Madalena nostra notas atque specimina. Hæc enim perspicue satis produnt, oratio ejus perpetua, in maximis quos ulla unquam creatura pati posset, doloribus atque ærumnis sustinendis fortitudo, animique generositas miraculosa, voluntaria quoque ejus & incredibilis poenitentia, admirabilis & stupenda illius cum divina voluntate conformitas, insatiabilis pro honore Dei majora semper opera præstandi cupiditas, quorum aliorumque similitum speciminum plena sunt de ea conscripta volumina. Quando igitur amorosæ charitatis flammæ ad eò totaliter Seraphicum ejus devorare peccus, meritò gloriosa nostra Madalena requies esse dicitur divini amoris.

7. Fuit autem Maria Magdalena requies Spiritus sancti modo quodam eminentiori, nobiliori, magisque sublimi. Etenim majorem amanti alicujus requiem nemo sibi imaginari poterit, quam sit illa quæ ex objecti amari unione recipitur; Et quidem si esset possibile, quod ultra unionem affectivam, quæ dicit ipsamet essentialiter amorem, corda quoque amantium realiter uniti possent, inde maxima quam amor nunquam habere posset, requies oriretur. O ne-

gotium prolixius ineffabile, id quod creatura facere non potuit, Omnipotens amor facere prætulit, prouti in hoc divinarum gratiarum theatro, beata Magdalena perspicue videtur, utpote cui Christus Salvator noster pretiosissimum largitus est ipsiusmet cordis sui donarium (*collocavit cor meum in anima sponsa mea.*) Unde Pater æternus cor Filii in Madalena pectore cernens eisdem dixit: (*Sponsa Verbi mei, quidquid vis à me pete*) quasi diceret, eo ipso quo cor Verbi mei possides, jure mentissimo cælum ipsum consequenter tuum est, tua est terra, tuæ sunt omnes gratiæ & dona, tua denique sunt omnia, siquidem æternus Filius meus omnium est Dominus, qui cor suum tibi dando, tibi largitus est omnia; quo eodem argumento quondam utebatur Ap. Petrus dicens (*quomodo non omnia cum illo nobis donavit?*) Veruntamen relinquamus istud, & ad alia properemus.

8. Etenim quis vestrum est, o Auditores, qui perspicue non videat, qualiter Spiritus sanctus perfectam habuerit in Madalena requiem, utpote quæ id est affectura, ad quod nullus alius inter amantes potuit peringere, nimirum, ut ipsummet cor Divinum in pectoris sui penetralia verè fuerit collocatum. Porro de Magno Patriarcha nostro Elia, qui pater fuit spiritualis magoræ hujus filia, ob exardescentem in pectore ejus divini honoris zelum, sanctus Epiphanius scribit, eum à parentibus suis priusquam in hunc mundum nasceretur, visum esse ab ipsismet Angelis ardentibus flammis frequenter fuisse passum. (*Flammam ignis cibi loco ministrabant.*) Quid igitur de hujus magni Patris spirituali filia dicemus? Profectò si cor Christi ignis est, ita enim illud à sponsa vocatur, (*media charitate constravit*) ubi alii legunt (*Medium ejus combustum*) Medium, id est, cor, totaliter est amore combustum, sequitur evidenter ipsam in merum conversam esse ignem divinum. Etenim Seraphini cor Christi non habent, & tamen per solam propinquitatem quam ad Deum, ignem illum infinitum sortiti sunt, adeò semper ardeat, ut ab amoroso, quo flagrant incendio, Seraphini, id est, ardentes, accenti, vel accendentes appellentur. Veruntamen igniti hi spiritus in comparatione ad Madalenam, tamen ipsissimi sunt Seraphini, frigidi, imò gelidi dicendi sunt, hæc namque non solū est igni divino vicinissima, verum eundemmet divinum ignem cordis loco in pectore suo possidet. Porro cor primum est vitæ nostræ principium, estque illud, unde omnia reliqua

S. Epiph.
de vita
Epiph.

Cant.

liqua

ppua corporis nostri membra vivificantur, ac
 1. roinde primus, humanæque naturæ author
 demmet in media pectoris regione collocavit,
 ut omnibus aliis membris abinde vitam, esse, &
 calorem infunderet. Ab hoc vitæ fonte, spirituum
 vitalium officina, & caloris naturalis thesaurario
 non solum derivatur oculorum vivacitas, ver-
 nans in genis coloris venustas, motus gratiosi-
 tas; neque solum ipsi, tanquam Regi omnes
 sensus, & potentia præstant servitutis homa-
 gium, utpote qui per oculos videt, sentit per ta-
 ctum, audit per auditum, per gustum saporis
 discernit, & degustat, olfacit per nates, ore ridet,
 loquitur lingua, manibus donat, pedibus ambu-
 lat, ac demum in omnes motus ipsum movetur,
 non solum inquam hoc quoad ipsum reperitur,
 verum etiam ipsum cor veluti supremum Mo-
 narcham & primum mobile omnes affectus hu-
 mani respiciunt, cunctaque ad ejus motum ser-
 vata proportione moventur. Dum cor dilatur
 atque expanditur, mox toto corpore ingens ju-
 bilus se prodit atque læticia: si restringatur, tri-
 stitia nascitur & melancholia: si refrigeretur, ti-
 morem patit, si accendatur, furorem gignit: De-
 nique quia cor propria est sedes amoris, si illud
 illis amoris flammis immoretur, mox ab hoc ig-
 ne interno stigmata inurantur amoris omnibus
 verbis, operibus, & cogitationibus. Cum igitur
 B. Magdalena ignem divinum in se contineat lo-
 co cordis, quid mirū si verba ejus ignea fuerint,
 ipsa de divino amore semper loquente, si ignea
 fuerint cogitationes ipsius de divino sempera-
 more cogitantis: si ejus etiam actiones ignea
 fuerint, quas seraphicè semper eliciebat: denique
 si ignea fuerint omnia corporis membra, pe-
 ctus, sinus, vultus, manus, & totum corpus, quod
 proinde ad immensi amoris sui flammam miti-
 gandas aquis frigidissimis sæpe immergebat? I-
 dem profus (ut sanctus Gregorius Nyssenus in
 cap. 8. Cant. dicit) eveniat necessum est, quando
 in pectore & corde flammæ ardent divini amo-
 ris: (Omnia sigillatim vitæ studia, tanquam ali-
 cujus corporis membra fervent spiritu, qui ex
 corde permeat, nulla iniquitate, nulloque mem-
 bro corporis refrigerante charitatem.) Etenim
 cogitationes, verba, & opera sunt veluti membra
 animæ, atque idèd omnia hæc in Magdalena ar-
 dent, quia ipsummet armoris divini ardorem
 cordis loco habet. Verum enim verò tamen si hæc
 tenas dicta sublimissima in se contineant Mag-
 dalenæ elogia, atamen, & res ineffabilis, beatæ
 Magdalenæ se gratissimam esse increati amoris

requiem minimè sufficit, nisi insuper velut cal-
 car & stimulus eundem urgeat, & existimet ad
 majora incendia ardoris; neque enim frustra ab
 æterno Patre *Spiritus sui requies* appellatur &
stimulus. Altiores in sublimi flammæ vibrare,
 ne ipsi quidem Seraphini poterant. Aliquod
 hujus experiamur Specimen & probam. Beata
 quondam in sublimi quodam mentis excessu di-
 lecto suo dicebat: (Quod si, ô amor, locum in
 quo requiescere possis nullibi invenias, totū te in
 me recipere, quæ ad hoc omniedò conntar, ut
 totum in me possim recipere) O ardoris æstus, i-
 mō ausus plusquam Seraphicus. Ergone immen-
 sus ille amoris Oceanus, qui omnia Beatorum
 corda inundando adimplet, & tamen in suā ir-
 mensitate manet incomprehensus in arcum
 Magdalenæ pectusculum se exonerabit? Illeque
 ignis infinitus, qui totam cœli curiam æternali-
 ter inflammat, in angustis beatæ cujusdam vi-
 gunculæ sinu recludetur? Porro Magdalena, ut-
 pote illuminatissima, optimè quidem noverat,
 quod infiniti amoris incendium non nisi finito
 modo capax esse posset, atamen, quia cor Chri-
 sti in pectore suo ferebat, cor illud nobilissimum
 ausus adeo generosus & nobiles; adeoque su-
 blimes pectori suo suggererebat spiritus, & cogi-
 tationes, ut vel inde cognosci posset verum esse,
 quod inquit Chrysologus: *Amor non recipit de
 impossibilitate solatium*. Magdalena igitur ex
 possessione cordis Christi jam quasi Divina red-
 dita sponso suo audacter dicat, & generosè:
 Quod si, ô increate amor, in Angelis aut Sera-
 phinis nullam invenias perfectam requiem, mi-
 hi, ut existimo, pectus est, mihi cor est ad te re-
 cipendum capax satis & sufficiens. Sagittæ tuæ
 in me vibratæ non ejaculabuntur frustra, nec
 vacuæ redibunt. Nec sanè vana erant ejus de-
 sideria, utpote quæ inauditæ octo diebus inte-
 gris continuatæ vasis, octavo die Spiritum sanctum
 vidit immensis præter morem divitiis
 onustum, qui mutatis ab Angelicis hierar-
 chiis monilibus pretiosissimis, acceptisque ab
 aliis duabus personis divinis sublimissimis do-
 nis, in Magdalena non fabulosam sed veram
 formaturus Pandoram, desuper illam semetip-
 so modo quodam ineffabili adimplevit, unde
 dicere minimè dubitavit (*Spiritus ille cor meum
 ingressus cum omni donorum suorum plenitudine
 advenit*) O vastissimum cor quod certè aliud,
 quam cor Christi esse non potuit. Hunc a-
 morem, hunc ignem Glibertus Abbas descrip-
 sit, quando dixit, quod amor non capiat se-
 ipsam,

Nyssen. in
 cap. 8.
 Cant.

P. 3. vita.
 Die 8.

Serm 19.
 in Cant.

ipsum semetipsum superexcedat, dumque omnem transcendit ordinem, atque mensuram, adeo est insatiabilis, ut immensitatis cupidus, ipsummet immensum esse, imitari & æmulari affectet: *Amor exarsit, seipsum non capit, superfluit sibi, immensitatem æmulatur, dum metam nescit affectui ponere.* Imensas B. Magdalene flammæ melius describere non poterat, ejus, inquam; Magdalene, quæ increati amoris, qui ipsissimus est ignis, requies est & stimulus.

Verum enim verò gloriosa nostra Magdalena Spiritus S. requies nunquam futura fuisset, si solum Deum dilexisset, suumque plusquam Seraphicum amorem etiam non extendisset versus proximum, siquidem potentissima hæc virtutum omnium Regina (charitas inquam) utrumque objectum respiciat, sitque amor proximi propter Deum dilecti ab amore Dei adeo inseparabilis, ut dilectus Christi discipulus proinde pleno ore mendacem esse dixerit eum, qui se Deum amare gloriatur, nec tamen non quidem æqualiter sed proportione servata suum dilexerit proximum. Ac proinde valde notandum est, quod non in sola ignis specie; verum etiam sub forma linguarum ignearum. B. nostræ Magdalene communicatus sit Spiritus S. ut per hoc clarè insinuaretur, quod sicut Divinus ille Spiritus Apostolis in hac specie apparens eisdem in animarum salute promovenda Dei cooperatores fecit & consecravit; apparuerunt illis dispersitæ linguæ tanquam ignis. ita quoque dandus esset idem divinus Spiritus B. Mariæ Magdalene, ut pote quæ etiam requies est, & stimulus Spiritus S. in amore fraterno. Tota B. Magdalene vita ferventissimis fraternæ charitatis actibus mirè est adornata; ita namque ipsam hæc charitas proximi devoravit, ut eandem veridico ore suo sæpè vocarit limam cordis sui consummationem. Hanc ejus charitatem adeo formidavit ipsemet Infernus, ut cum pessimi Dæmones sanctam hanc animam aliquanto tempore hortendis contra fidem tentationibus fortiter infestassent, nec tamen eos multis hæc industriis adhibitis, coercere valerent, tandem quodam ferventissimæ charitatis actu erga omnes credentium animas olivæ eisdem profusus dissipavit, & in Infernum secedere compulerit, attamen hoc veluti nihil est. Sancta namque Magdalena in hujus virtutis exercitio consuetos sanctitatis terminos longè superexcessit, ardores Apostolicos, non tantum imitata, sed potius plurimum supergressa. An non veluti Hærculeæ amoris Apostolici

columna in Paulo fuit, propriam vitam proximorum salute impendendi generosum ignemque desiderium? *Desiderantes vos cupide volebamus iradere vobis non solum Evangelium Dei, sed & animas vestras.* Thellal. 2. At verò hic actus meus erat ex iis, quos Magdalena ordinariè solebat edere; atque idem ipsa plus ultra contendens, sæpenumero à Deo postulabat, ut sibi soli iragarentur omnes poenæ, dolores, atque tormenta peccatoribus debita, ut hac ratione eis condonarentur sua peccata. Nunquid prodigiöse in Apostolo fuerunt vehementissimæ illæ charitatis flammæ, quibus super ipsos se extulit Seraphicos spiritus, quando pro aliquanto tempore se à Christo divelli minime curabat, dummodo exinde proximorum suorum aliquis suam navicellæ salutem posset? *Cupiebam ego ipse anathema fisci à Christo pro fratribus meis.* Rom. 9. Verum o plusquam seraphicam Magdalenam nostram, quæ in hæc flammis semper vixit, & incessanter exarsit. Etenim in quodam mentis excessu pro quibus duntaxat animæ salute comparanda ipsummet sibi Infernum eligere non dubitavit, dummodo is ei cum hæc concederetur pacta conditione, ut in eo non odisset Deum, sed potius ardentè diligeret, quando autem id ipsum pro voto suo subito non impetrabat, pia sui ipsius carnis facta carnem suam molestis adurebat urticis, ardentis ceræ stillantibus guttulis perplebebat, macerabat asperitibus cilicis, crudelibus flagris integris se noctibus lacerabat, fetris se acingebat carenis, clavisque præacutis fodicebat, fetris denique fortibus innocens suum convellebat, scindebatque corpusculum, non quidem ut per hæc tormenta pro propriis satisfaceret culpis, quales nunquam, ne levissimas quidem commiserat; sed ut coram Deo pro peccatis lucret alienis. Quoties importuna oratix facta animatum salutem tali tantoque cum ardore à Deo poscebat, ut statueret sium iter ab orationis loco donec postulata impetrasset, nequaquam recederet, semper peccatorum animas cum insuato cordis sui júbilo ad Deum converfas, veluti certissimum præservidarum precum suatum fructum sibi datum esse læta conspicebat. Verum & hoc partem habere meruerit, quocum unigenitos Dei Filios animarum salutem zelosissime prosequens semetipsum, divinamque vitam suam pro eisdem in sacratissimo crucis ligno exposuit. Id quod de semetipsa testata fuit, quando in admira-

tanda

Ad. 2.

randam quadam extasi dixit: Collocavit me verbum in desiderio, quod ipse habuit in humanitate sua. Ores ineffabilis. Ecce enim hoc Christi zelo amicta, ejusmet verba se: usurpans, & ob amoris fraterni excessum animarum salutem vehementer anhelans dicebat: *Desiderium animarum tuarum comedi me.* Nunquid hoc verè est requiem dare? Deo? Uti que. Etenim nunc verum esse perspicue cognoscetis, quod S. inquit Ambrosius, nimirum, Deum creato homine requievit, eò quod jam creaturam aliquam sibi haberet presentem, cui peccata sua sepius posset dimittere. *Requiescit habens cui peccata dimitteret.* Cum igitur B. Magdalena tantæ peccatorum multitudini per ignitas orationes, prodigiosasque pœnitentias suas efficac fuerit æternæ salutis instrumentum, torque ad Christum adduxerit animas, meritò ipsiusmet Dei appellari requies debet. Verum enim vero tametsi hæc longè sint excellentissima, nondum tamen in supremo culmine sumus; Ipsa enim non solum requies, sed & stimulus fuit Spiritus sancti, quando in raptu quodam posita dilecto sponso suo dixit, se gloriam in cælis sibi præparatam nequaquam velle, nisi simul etiam multas animas pro quibus se ventisimè orabat, sibi concederet, utpote quæ parata promptaque esset ad mortem toridem vicibus appetendam, quot per ipsam animæ æterna essent salute donanda. Cui quidem petitioni Deus à tam ardenti sponsæ suæ zelo stimulatus acquievit, plurimas ex quovis hominum statu animas ei indulgendo, dum ipsa interea ad sustinendas molestissimæ ariditatis spiritualis infernales pœnas parata, sepius exclamare coacta fuit: *Dolores inferni circumdederunt me.* Etenim jam dudum quidem legeram, charitatem stimulatricem esse, id enim sanctus faceret Apostolus, dicens: *Charitas Christi urget nos:* quod autem in Magdalena cum stupore videmus, est quod charitate sua ipsiusmet Deum exstimulet, & urget, utpote increati amoris perfecta requies, & stimulus.

2. Cor. 5

Ioan. 4.

20. Ad hæc datus quoque est Magdalene Spiritus sanctus sub symbolo fluminis, sub qua etiam specie illum Ecclesiæ promiserat Christus dicens: *Flumina de ventre ejus fluent aqua viva, hoc autem dicebat de spiritu.* Joan. 7. Etenim divinus hic Spiritus tametsi ignis sit, flumen tamen pariter & aqua appellatur, propter effectum mandandi & purgandi quem causat, & quia tali cordis munditie & puritate mediante pectus, & animam ad eum fere modum in cælum attollit, quò aqua eo sublimius ascendit & erigitur, quanto altior fons est, unde derivatur. Unde Christus dicit: *Qui biberit ex aqua,*

Paoletti Sanctorale.

quam ego dabo ei, fiat in eo fons aqua salientis in vitam æternam. Id quod gloriosus noster Ecclesiæ Doctor Cyrillus explicans dicit: *Ad solum Deum mentem humanam anhelo spiritu sitientem reddidi.* Cor mundum, ut inquit S. Marcus Eremita, est, quod se ab omnibus creaturarum speciebus exinanens ad recipiendas sublimes Spiritus sancti impressiones proraptum semper se exhibet: (Cor mundum est, quod exhibet Deo memoriam: omni specie vacuum, paratum insigniri solis ipsius typis.) Cor tale ipsomet haud dubie cælo sublimius, non solum est, ut ait Macharius, Spiritus sancti domus, & requies, verum insuper superbissimus ipsiusmet Dei thronus & regia, imò vastum quoddam regnum. (Rex Christus, inquit Macharius, venit illuc, ut ibi requiescat, habitet, inambulet, regnumque suum colloquet.) Imò sanctus Marcus citatus insuper addit, quod cor mundum æstimari debeat verus Dei mundus, utpote quod illo cujus mundus solum nomen obtinet, incomparabiliter dignior, atque divinior. *Efficitur Dei mundus.* Postò divinus hic Spiritus hujus venustatis & nitoris adeò est cupidus, ut ipsi minimè sufficiat ejusmodi cor veluti sedem, thronum, palatium, thalamum, & mundum sibi vendicasse, nisi etiam ejusmodi animam strictiori quodam vinculo sibi copulans adoptet in sponfam. Unde S. Anastasius Sinaita ait: *Omne cor mundum unitum Deo verbo jam sunt duo in una carne.* Etenim Auditores, quod cordis puritatem aliaque prodigiosas virtutes attinet, de his nunquam tantum sancti Doctores poruerunt scribere, quantum Magdalena in facto ipso & vera praxi concessum est experti. Modicum de ejus puritate dixeris, si illam ab omnibus speciebus creatis vacuum esse pronuntiaveris, nisi illam cælestium impressionum adeò plenam fuisse affirmaris, ut in ipsa veluti limpidissimo, immoto, & imperturbato fonte ipsissima effigata fuerit puritas divina. Ne minimum quidem verbum effata est alio, quam solius divini amoris motivo, prolatum. O puritas ineffabilis! Nulli unquam creaturæ vel levissima affectione adhæsit. O puritas humanæ virtutis terminos longè excedens, Angelicæ autem puritatis proxima æmula! Nullum unquam in se vel minimo temporis spatio gaudium, delectationem, aut complacentiam, præterquam in solo Deo sensit. O Divinæ puritatis miraculum. Ac proinde cum cor mundum verus quidam Dei thronus, thalamus, palatium, regnum, imò mundus aliquis esse censetur, quis beatam Magdalenam cujus sanctissimum cor divina fuit puritate præditum, requiem fuisse negabit

Marc.
Erem.
36. vet.
PP. To.
5.
Mach.
Sea. ho.
15. To. 2
Bibl.
vet. PP.

1. Tom.
Bibl.

Ppp

gabit

gabit Spiritus sancti? Imò beatæ Magdalene puritas quidam fuit increata puritatis stimulus, utpote, quæ ejus mirâ pulchritudine capta eandem sibi annulo quodam aureo desponsavit, casto huic, felicissimoque sponsalicio assistentibus ardentissimis caloribus Seraphinis, sancto videlicet Augustino & Catharina Senensi. Enim verò ad quem heroicum gradum in B. Magdalena hæc cordis puritas se extulerit, non solum ex cœlesti illa visione evidenter cognosci potest, in qua præsentē serenissima Angelorum Regina Virgine Maria ab ipsomet verbo incarnato candidissimâ veste visa est amicitii, verum longè clarius in rigoroso illo examine videtur, quod in quodam mentis excessu, coram ipsamet puritate increata, in cujus oculis ne ipsi quidem mundi sunt cœli, constituta de omnibus cogitationibus & operibus suis exactissimè instituit. In hoc namque examine ipsi quoque solum imaginati defectus cum ejus operibus purissimis de puritate contendebant. In eodem se veluti de enormi quadam culpa commissa accusabat, eo quod se ad Divinas laudes decantandas recipiens, voces suas cum cœlestis Paradisi Cantoribus non conjunxisset. In eodem denique examine velut scelus ingens deplangebat, quod ad confessionem sacramentalem accedens potiori cura ad animæ suæ quietem, quam ad debitam Deo pro tali beneficio gratiarum actionem persolvendam anhæleret. O mix quovis Angelico candore candidior! ô cor purissimum! ô ineffabilis puritas! etenim quod si verum est quod in Philosophia edocemur, scilicet eum, qui in pectore hominis latet, cordis calorem suam causam esse, cur homo erecto in cælos capite incedat, mirum nequaquam erit, quod B. Magdalena, quæ in pectore suo ipsamet cor Christi ferebat, in sanctissimi cordis sui puritate ad sublimes adeo gradus evecta fuerit. Porro Davidi Prophetæ hæc nondum gratia obrigerat, ut cor Dei possideret, sed hoc solum ipsi elogium, quod vir esset secundum cor Dei attribuebatur, & tamen quia sanctus, & justus existens, Deum consequenter in corde suo ferebat, ex hoc solum veluti graves defectus in se accusabat, qui revera defectus non erant. Modicam ex regia Saulis veste præciderat laciniam, idque non ut ei noceret, sed potius ut evidens quoddam proni in ipsum animi sincerissimique affectus quo inconciliabilem inimicum suum prosequeretur, ederet testimonium, & tamen ecce subito cor ei palpitat. Unde ubi nostra Vulgata legit: *Percussit cor suum David*, Septuaginta majori cum energeia vertunt: *Percussit cor eum*, & ex Hebræo: *Percussit cor David eum*. Ubi notandum est, quod

1. Reg.

24.

cor Davidem percussisse, non verò cor à Davide percussum esse dicatur, ut insinuetur, quod ei, qui Deum in corde suo habet, omnis actio, quæ in se non continet aliquod heroicæ sanctitatis vestigium, defectibus scaterere videatur. Quid igitur de eo, qui ipsomet Dei corde verè donatus est, dicendum esse censebimus? Neutiquam ergo B. Magdalenam divini fluminis Spiritus sancti requiem & stimulum fuisse, dubitare licet.

11. Idem quoque Divinus Spiritus beatæ nostræ sub specie ventu, sub qua etiam hæc diebus sanctissimo Apostolorum collegio apparuit, infusus fuit. Quod si autem à S. Augustino causam, cur divinus ille Spiritus super discipulos in qualitate venti venerit, exquisieritis, ipse id factum esse respondebit, ut per hoc insinuetur, quod imperfectiorum, & peccatorum paleis, velut furiosus quidam ventus, ab Apostolicis pectoribus abacturus esset: *Ararnali palea corda mundabat*; siquidem divinus hic hospes semetipso teste in corde peccatis affecto minime habitat, aut requiescit: *Non habitabit in corpore subdito peccatis*. Imò quanto majori cum abundantia alicui communicatur Spiritus S. tantò vehementius à corde hominis minimus quisque pellitur defectus, prout testatur mellissimus Bernardus cum dicit: *Hanc sollicitudinem non facit nisi Spiritus sanctus, qui nec minimam paleam intra cordis, quod possidet habitaculum patitur residere, sed statim igne subtilissima circumspersionis excurit*. Iusti sunt veluti tersissima quædam Divinæ Majestatis specula. Unde in Epist. 2. ad Corinth. cap. 3. ubi nos legimus: *Nos autem gloriam Domini speculantes*. In Græco legitur: *Nos speculâ vicem gerimus*. Speculum autem, uti nostis, solo anhelitu maculatur, ac proinde mirum non est, quod cor nostrum quivis avus commaculet. Unde S. Bernardus dicebat: *Seipsum cor, ut nihil morari intra se patiatur nisi, nec modicum quidem offendiculum tolerabile reputet*. Verum hoc beatæ nostræ Magdalene nimis modicum & humile visum est esse, ideoque longè altius ascendit, utpote quæ non solum baptismalem suam innocentiam integram atque intactam conservavit; verum etiam peccatum, quod animam inquinat, adeo abhorruit, ut quotiescunque peccatum nominari audivit, tantò mox fuerit horrore correpta, ut continere se minime potuerit, quin veluti ad terribilis ejusdem monstri aspectum altum exclamaret; tantum erat in ea peccati odium! Verè igitur in beatissima Magdalene anima requievit Spiritus sanctus, utpote qui sicut à solo peccato infellatur & turbatur, ita in innocentia cordis suaviter quiescit, & delitatur. Unde S. Cyrillus optime ad propo-

In Isa. c.
11.

propositum nostrum loquitur, cum dicit, quod homine peccante Deus suam, qua in homine gaudebat, amittat requiem: *Non invenit in hominibus requiem Spiritus S. e contra vero postquam Christus Salvator noster perditam a nobis Dei gratiam, nobis denuo promeruit & restituit, Spiritus quoque sanctus pristinae suae quieti denuo restitutus fuit: Fecit ut deinceps in nobis requiesceret, ac in credentium mentibus cum voluptate habitaret.* O quam jucunda & delectabilis Spiritus S. requies fuit Magdalena nostra gloriosissima, quae solum peccati nomen inaudiens linquebatur animo. Verum hoc parum est, siquidem ipsa quoque Divini amoris, in quantum ventus est, urgentissimus stimulus fuit; Purissimus etenim hujus sanctae obtutus in obduratum aliquem peccatorem directus, cum post se effectum relinquebat, ut in primo quidem in semetipso coarsulus, demum vero compunctus, culpasque proprias cordiali dolore detestans divinum spiritum, ut corda illa, quae antea inimici infernalis miserabile erant hospitium, in divinum sibi habitaculum consecraret, efficaciter extimularit. Etenim hoc est Spiritus S. non tantum in corde & pectore, sed & in oculis habere, & circumferre, eundemque ut delitiosum sibi creaturam suarum cordibus faciat trichinium extimulare. Unde coelestis sponsus sponsae suae venustatem & pulchritudinem dilaudans, dixit: *Oculi tui columbarum.* Cant. 1. id est, ut Gregor. Nyssenus exponit: *Quoniam sponsum habet in oculis, q. d. Sponsum suum in columbae specie symbolizatam in oculis suis deferebat.* Eximia profecto S. Magdalene nostrae laus est, quod hominum in priorum corda solis purissimis oculorum liquorum obtutibus Deo consecrare potuerit. Merito igitur hoc sibi vendicari praeconium, quod *requies & stimulus* sit Spiritus sancti.

Nyssen.
hom. 4.

12. Adhaec Spiritus S. quinta vice se hujus sanctiss. Virgini communicaturus, super eam in vera nubis specie comparuit, quae ob levitatem suam, sublimitatemque quem obtinet locum Angelicae virginittatis usitatissimum est symbolum. Unde Isaias de ineffabili Incarnationis mysterio loquens, inquit: *Ascendet Dominus super nubem levi: ubi S. Hieronymus per nubem levem sanctissimam intelligit virginem, nullo pondere gravatam conjugii.* Etenim quod castitas, & virginittas quietes, & trichinium sit Spiritus S. in factis literis clarum est, & perspicuum. Sicut enim Deus univrsam humanum genus horrenda carnalittatis spurcittie defa datam esse videns dixit: *Non permanebit spiritus meus in homine, quia caro est,* ita S. Zeno de delitiosissimo Dei paradiso dulcissimaque ejus requie loquens, dicit: *Requiescit*

Gen. 6.

libens florentissimo in domicilio castittatis; ac proinde dum divinus ille spiritus faciarum virginum corpora mentesque sanctificat, illas ejusdem secum aeternittatis participes reddere contendit, efficiens, ut sicut caro humana per castittatem a corporea corruptione procul removeretur, ita quoque vitae immortalis aemulatrix constitueretur. Dudum id ipsum docuit Tertull. dum ait: *In habitator corporibus nostris data est sanctittatis effector, id agens in nobis, ut ad aeternittatem & resurrectionem immortalittatis corpora nostra perducatur; dum illa in se adsuasit, cum coelesti virtute misceri, & cum Spiritus S. divina aeternittate sociari.* Imò ob eandem causam S. Hieron. virginittatem nunquam emori docuit, id quod ex communi illo totius Apostolici collegii conceptu egregie colligit, quo Apostoli unanimiter S. Joan. utpote purissimum virginem nunquam moriturum extimabant, tamen Christi nihil tale de S. Joanne pronuntiat: *Ex hoc ostenditur,* inquit Hieron. *virginittatem non mori, sed manere cum Christo.* Verè non tantum requies, sed & paradissus quidam Spiritus S. fuit B. Magdalena, ejus puritas, & virginittas ipsam quoque angelicarum mentium nivem candore suo longe transeccidit, & divinum quippiam praese tulit.

Lib. de
Trin.

13. Sub silentio hoc in loco pertranseo, quod decimo aetatis suae anno voto se obstitinxit virginittatis; quod claustralibus monasterii sui muris, utpote caelestis hujus monilis fidelissimis custodibus multoties repetita saepe infixit oscula: quod in fatali sua infirmitate solum corporis sui contactum, quem a monialibus eam in lecto in alteram partem versantibus pati necessarii debebat, veluti ineffabili puritati suae minus consentaneum formidaverit; Denique quod omnia miracula superexcedit, quod duobus annis continuis Deo ita permittente lubricis cogitationibus tentata, & impuris phantasmatibus a Daemonibus atrocissime infestata, derant dixerit, se profus nescire quidnam sit actio aliqua honestati contraria; tamen enim primum insultus satanici impulsus bene senserit, attamen quidnam inimicus per eum praetenderet, ignorare se dixit. Profecto si Spiritus S. in virginea castitate dulciter quiescit: *Requiescit libenter;* utique in hoc B. Magdalene nostrae corde dulcissime requievit, utpote ejus virginittas heroica planè, imò divina extitit, quippe quae eidem non solum ab inclyta virginum Regina Maria sub candidissimi veli caelestis allati symbolo communicata fuit, verum etiam omnem inordinatum carnis sensum penitus adextinxit, ut post reportatum singularem ab impuro spiritu superato triumphum, ne

primus quidem motus virginitati contrarios deinceps unquam pensaverit. Id quod omnino sufficeret, ut delitiosus quidam Spiritus sancti paradisi, nedum requies censeretur. At: verò fuit insuper efficacissimus quidam Spiritus divini stimulus, siquidem caro ejus fragrantissimum quandam suavissimumque spirabat odorem, quem sancti moniales puritatis odorem appellare solebant, atque ex oculis cœlestis candoris purissimos radios vibrans, quas intuebatur personas ad puritatis desideria accendebat, causabatque cogitationes puras, & castas in iis, quos aspiciebat; quod est genus quoddam puritatis Angelicum, imò divinum. O immortalis Magdalene virginitas! Dum mortuæ beatæ nostræ cadaver in Ecclesia super feretro quodam publicè esset expositum, universa eò civitas Florentina turmatim confluit, ut sacro sanctum corpus illud, quod templum quoddam fuerat Spiritus sancti, debita veneratione prosequerentur. Huic autem turbæ se quoque inter reliquos impurus quidam, & lascivius immiscuit juvenis. O miraculum inauditum! hunc purissima virgo averfata, faciem suam in adversam partem convertit, ne ab impuris posset oculis conspici; quo stupendo miraculo juvenis ille perterritus, intra semet ipsum confusus est intempeque punctus, quantumque hæc virginæ puritatis hostis fuerat & insidiator, tantò deinceps ejusdem Angelicæ virtutis factus est amator & cultor ardentior. Vivit igitur etiam nunc in dudum defuncto corpore divina B. Magdalene honestas, factaque est prodigiosa ejus virginitas efficacissima stimulatix Spiritus S. utpote qui mediante eo qui ex membris jam mortuus etiam nunc spirabat vivo & miraculoso puritatis sensu cor illud incole-re cepit, quod antea impurissimorum spirituum horrenda mansio erat. 14. Porro ob adeo miraculosam corporis, mentis, & cordis puritatem, Spiritus S. sexta quoque vice illam sub similitudine columbæ invisit, usitatissimo nimirum Spiritus S. simbolo, qui in eadem quoque specie super ipsummet Christum descendit. In qua apparitione nobis aliud quoddam stupendum insinuat miraculum, nimirum sanctæ hujus perpetua oratio, & contemplatio, quam miraculum appello, eò quod Beata nostra nullum in hoc sancto exercitii genere parem habuerit. Columbinum hunc spiritum Regius Prophetæ desiderabat, quando Psal. 54. dicebat: *Quis dabit mihi pennas sicut columbæ, & volabo & requiescam.* Ubi Theodoretus acutè observat, Prophetam non aquilæ, sed columbæ pennas petiisse, quia dari sibi cupiebat Spiritum S. ut is mentem suam in cælum usque extolleret. *Manifestum est ip-*

sum Spiritus sancti gratiam desiderare, qui columbæ specie volavit. Etenim oratio, & contemplatio merito requies cordis humani pariter & requies Dei dicitur. Nostri quidem cordis requies est, quia mediante oratione, centro suo, quod Deus est, suaviter unitur & adstringitur: Dei quoque requies esse censetur, quia anima orans per orationem, domus, templum, & jucunda, delitiosaque habitatio fit Spiritus sancti. Unde S. Joannes Chrysostomus notat Divinam Majestatem hujus quietis cupidam thronum suum, & cælum pariter in terram submississe, ne homo dubitare possit, quin oratio sua ascendat in cælum; ac proinde circa illa verba Jobi cap. 40. *Respondens Dominus Job de turbine dixit, idem Chrysostomus repetit: Cælum solum & nota est nubes, quando igitur cælum ipsum vult tibi vertici immiscere, si me solum suum prope Jobum admoveat.* O quam est anima orans delitiosa requies ipsimet Deo, qui quasi cælum fastidians, hujus longè delitiosioris paradisi percupidus cælum inclinat, ut in hoc novo cælo Æmperio dulciter quiescere & commorari possit. Sic idemmet aureum Chrysostomi flumen dicit. S. Paulum omnino loco orando, fecisse Deo ex quo vis loci mansiones cœlestes: *Elegit genua mea ad Patrem Dominum nostrum Jesu Christi, ut per fidem in cordibus nostris Christus inhabitet.* Circa quæ verba Chrysostomus hanc glossam adjungit: *Vide ne quantum virum habeat precatio. Templum Christi homines efficit, quem non capiunt cœlestes orbis, ut animo, qui in precatione vitam ducit, continetur.* Porro orationem requiem singularem esse Spiritus sancti, multò evidentius ex eo cognoscitur, quod Isaia cap. 7. dicitur, ubi cum Deus impio Regi Achaz libertinam quidvis pro libitu petendi optionem, & facultatem tribuens, videret, quod impius hic Princeps hanc Deo gloriam dare renueret, graviter inde indignatus dixit: *Nunquid parum vobis est molestos esse hominibus, quia molesti estis & Deo meo? Ubi Septuaginta vertunt: Cur aefatigati Dominum? q. d. Cur vos crudeles spiritum Dei contistatis & affligitis, qui a seò infinite bonus est, ut tunc se suaviter quiescere, & delitiat existimet, quando nos gratiarum suarum donis adauget. Audacter igitur B. Magdalena ex hoc capite suavis Spiritus S. requies esse dicatur, utpote cujus oratio adeò continua fuit, ut prodigio videretur esse simillima; quod si enim vitæ suæ momenta minutim consideraverimus, ipsam majorem vitæ suæ partem in oratione consummasse deprehendemus, quod illi Deus promiserat, cum dixit, quod tamen non semper percaptus, & extales Divinitati immer-*

Alip

3.

immergenda foret, curaturus tamen esset, ut mentem semper in cœlos defixam, & elevatam haberet. Unde vita ejus perpetua quædam oratio fuit: laborando orabat, neq; oratio ejus quantum elevatissima ejus impediatur actionem: neq; externa opera obicem aliquem ponere poterunt fervidissimæ suæ orationi. Contigit ut dum panem pinferet, subito in spiritu elevata massam panis manibus suis ferens divino panis communicatura appropinquaret. Manus quoq; nonnunquam ut cibum sumeret elevabat, cum ecce mente in Deum subito elevata, manus quoq; solum ad os firmiter tenebat elevatas. O stupor! O prodigium ingens! quis unquam vidit aut legit ex cæcis quatuor, sex, quadraginta horis, aut quatuor octo diebus & noctibus, imò quadraginta diebus integris continuatas. Nudumne, an verò carne indutum spiritum, Angelum corporeum, an verò corpus Angelicum illam fuisse dicemus? Quod Samuel Propheta in templo frequens esset, ibidemq; continuo viveret, de illo Philo Hebraeus dicebat: [Nihil corporeæ molis gestabat, sed totus erat mens.] Quid igitur de B. Magdalena dicitur? num illam mentem merumque spiritum fuisse pronuntiabimus, neq; eam ipsam tanti stuporis epithetum erit, quam si dicamus illam, cum esset spiritus carne amictus, nullum tamen in se sensisse carnis pondus. Bene illam depinxit Chryostomus licet nescius: *Spiritum habentem caro una, cum ipsa anima est volatilis effusa, q. d. Caro est quæ pennis Angelicis instructa volat. Vel potius est Angelus, quem carnis quæ circumdatur, pondus à volatu minimè impedit.* Drogo Ostiensis S. Petrum Apostolum excusat, quod ne una quidè hora cum Christo vigilare minimè potuerit. Excusationem meretur, inquit Episc. Hostiensis quia in ipsomet cœlo, non nisi per mediam horam silentiū esse aut servari noscitur. *Factum est silentium in cœlo quasi media hora. Quis est Domine, reperit Drogo, quis est, qui tecum una hora vigilet? etiam in cœlo non est factum silentium, nisi media hora quam è minus in terra, una hora vigilabimus tecum? At verò de Magdalena quid dicitur, quæ etiam nūm in terra consistens omnem vitam suam orando transegit? utiq; per continuam orationem delictiola Spiritus S. requies fuit. Imò in eadem oratione cum ferventibus suspiriis, calidissq; lacrimis per genas diffusis, obliquate perseverans, Spiritui S. ut pro salute proximi, prodigiosisq; peccatorum conversionibus, cœlestia sibi dona largiretur, stimulos per sepe addidit. Nihil etenim novè est, quod hæc Divina Columba, quæ juxta limpidos chrystallinarum aquarum rivulos per libenter consistit: *Super rivulos aquarum, inquit sponsa, ab hisce ex oculis pariter**

& corde dimanantibus cœlestibus lacrimarum aquis, trahi, aut stimulari se permittat. Unde non immeritò Guericus Abbas dicit: *Nescio si Spiritui S. qui in columba apparuit, alia vox familiarior gemitu, aut gratior sit.* O quoties Divina hæc columba à stillantibus ex oculis & corde Magdalene urpote quietis, & stimuli Spiritus S. cœlestibus oculis dulciter attrita, allecta, & invitata fuit?

25. Verum enim verò tandem aliquando ad plusquam Herculeas columnas solemnè hæc Epigraphè plus ultra notatas appellimus, ad fortitudinem, inquam, & patientiam Magdalene, quæ fortitudinis miraculum, patientiæ prodigium, & novum quoddam exitit stuporis theatrum. Monstruosa namq; ejus fortitudo, & patientia significatur per columbam, sub cujus specie Spiritus S. Beatissimæ hujus Virginis animæ ultimo loco tandem infusus fuit. Etenim fortitudo Spiritui S. ad eò appropriatur, ut hoc nomine absolute non solum Hæc 11. *Spiritus fortitudinis* appelletur: verum etiam sub eodem nomine ab ipsomet Christo Salvatore nostro Luc. 24. fuerit Collegio Apostolico promissus: *Vos autè sedete in civitate, donec induamini virtute ex alto.* Quod si equidem Spiritus S. unquam summè admirandum in creaturis suis produxit effectum, is utiq; ille fuit, quem idem ille divinus Spiritus in Sanctis causavit Apostolis, qui primo quidem tormentorum metu consternati, coram facie Tyrannorum, & persecutorum comparere formidantes in cœnaculo Hierosolymitano veluti in carcere reclusi latebant: postea verò hæud secus ac leones è cavernis suis erumpentes incredibili cum generositate, & fortitudine Tyrannis sese opposuerunt, deriserunt tormenta quantum vis immania, imò ipsum met infernum provocando lacerantes, vitam quoque propriam nihili duxerunt. Quis unquam Petro aliquid vidit infirmius, aut debilius, qui sola vilissimæ ancillæ voce percussus, non solum in mille quasi partes fuit contractus, verum insuper in ipsū quoq; infidelitatis barathrum fuit præcipitatus? *Vna mulieris voce percussus, inquit Gregorius Magnus, dum mori timuit, vitam negavit.* Veruntamè pavidi hi Christi discipuli, non jam amplius iidè, qui ante fuerant post Spiritus S. adventum permanserunt, quin potius veluti petreæ durissimæ scilicet indomabiles, & immobiles rupes non solum verborum asperitatibus, verum etiam minarum turbinibus, persecutionum tempestatibus, denique ipsiusmet quoque mortis tonitribus constantissimè restiterunt. Sed quid Sanctos hoc loco memoro Apostolos? aliud longè magis insolitum & peregrinum obstupescere spectaculum; Debilis namq;

virguncula omnium infernalium sagittarum constituitur scopus adversus delicatam puellulam universus effunditur, & congregatur infernus, innumerable tartareorum gygantum exercitus implacabili furore, robore invictissimo, cum infirma quadam filiola ipsorum potestati non jam ad unius dici, aut mensis, sed quinque continuorum annorum spatium divina permissione exposita horribiliter congregitur & luctatur. Ex officinis infernalibus omnes ad horrorem confictæ machinæ cumulantur in illam ut eam offendant. Dæmonum alii veluti exitiales viperæ motus illi intentant. Alii veluti horribiles illam dilaniaturi leones ei occurrunt, alii ut eam crudeliter occidant, & sublimi præcipiant, alii ipsam continuo, per quinque horas integras crudelissimis flagris nonnunquam cædunt, verum, o pectus invictissimum! cum his omnibus coæstigit, & dimicat, omnibus resistit, vincit & superat omnes. Truculentissimæ adversas ipsam insurgunt tempestates, crudelissimi inferuntur insultus. Ei, quæ antea summo cum cordis júbilo ipsa frequenter conspiciebat cæli spectacula, ei, in quâ, nunc ob oculos horrendissimæ, & abominandissimæ statuuntur larvarum infernalium species, atque figuræ, ad eam ut quovis loco & tempore dici poterit, fuisse cum incredibili tremore, & pœna ipsius inferni spectatrix. Alii horrendis execrandarum blasphemiarum sibilis torquebant auditum. Alii in ipso sacre communionis actu illam modis indicibilibus panico terrore defatigare contendebar. Sed o verè æneum hujus beatæ Virginis pectus; nunquâ enim ipsa cecidit, imò nunquam cessit. Non frangitur timore, nec impatiencia rumpitur, haud secus, ac si hæc omnia vel non sentiret, vel cogens nihil æstimaret, cum tamen omnes sibi intortatos truculentos ictus, atque vivacissimè persequeret quidem, sed eosdem ne nocere possint, in invictissimæ patientiæ scuto confringit & collidit. Verum hucusque modico dixi, Infernus namque furore plenus, cunctas vires suas recolligens, omnes suas in eam evacuat pharetras, acuitque sagittas, nec est in toto rebellium spirituum exercitu, qui non pectus suum prius implacabili furore, ac demum manus quoque suas novis infernalium armaturarum generibus instruat & muniat. Unde serenissimum illud mentis hujus Virg. cœlum quod ante quiete & tranquillitate fruebatur Paradisi, adeo vehementer turbatur, ut pes solidorum annorum spatium ne vel minimū fenderit serenitatis vestigium. Hinc vehementissimum tentationum in eam insurgentium tempestates, illinc verò subtiles diabolicarum illusionum insidias urgebant. Una ex parte illam obsidebat, & preme-

bat desperatio, ex altera verò illam superbia infestabat, insupportabiles in ea consurgebant contra fidem motus interiores, reddebaturque; traxit in ipsa omnis illi obveniens gustus aut sensus spiritualis, demum vilissimam a gula lucta patitur, adeoque ab impurissimis in verecundæ carnalitatibus cogitationibus torquetur, ut per duos annos continuos nullam ab iis habuerit requiem, cœtinua cor ejus affligebat & ludificabat falsa imaginatio, quâ se damnatam, seque veluti gravibus peccatis obnoxiam, in ira Dei constitutam esse sibi firmiter persuadebat, donec tandem perspicue intelligeret, & cognosceret, nullum in inferno tentationis genus superesse, cujus fuisset immunitate gavia. Et tamen generosum, invictissimūque hoc pectus ne quicquâ inoveat, aut ab animi sui validitate dejectur, ad omnes, quos patitur, horribiles insultus inconvulsa, fortis, intrepida semper manet, & constantissima. Imò, quod stuporem merito accessere cunctis potest, illud est, quod scilicet post tot, tamque continuas, horribiles, & importunas infestationes fortior semper evaserit, longeque insuperabilior, examinatos, penitusque perterritos laceravit, & provocat Dæmones, & exprobratâ in se sua debilitate, eosdem veluti imbelles prostravit, & ignavos despicit, atque contemnit, universumque tandem infestatum eam ad eam, ut sibi licet delicatula puellæ, & virgini cedant victoriam, seque a muliere victos, & superatos esse sine dissimulatione aliqua fateantur. O summe admirabilem fortitudinem! o generosum invictumque pectus, protusque divinum! Autem illud os D. Joan. Chrysol. invictam Jobi patientiam valde admiratur, videntemque quod nec per rerum suarum jacturam, nec per ipsam roviam filiorum suorum mortem, nec per propria vulneta, aut propriorum amicorum suorum, imò & ipsiusmet conjugis suæ impropria atque insultus ab obstinata patientia sua unquam potuerit dimoveri, dicit inimicos ejus exinanitis, fractisque jam pharetris, veluti inermes factos, unde illum deinceps expugnent, armaturâ carere. *Cunctas ab eo sagittas excipient, pharetram exinanit vit universam.* Verum enim verò majori cum veritatis evidentia dici id poterit de Beata nostra Magdalena, siquidem cum nullum fuerit tentationis genus, nec ulla, quæ aut vis truculenta, & diabolica inferni machina excogitari potuerit, quæcum per quinque annos continuos non dimicavit, ipsa tamen ipsemet quoque oblupefcente cœlo cunctorum malorum gloriosa victrix & triumphatrix evasit.

16. Verum enim verò nondum assecuti sumus invictam quâ Beata nostro resplenduit patientiam culmea.

culmen. Ipsa namq; Beata Maddalena nostra postea quoque fuit in signum, & scopum sagittarum cœlestium. Et quidem si inter tot angustias, turbines, tempestatesq; horrendissimas, aliquam saltem in mente sua expetiri consolationem potuisset, pro uti aliis Sanctis persæpe evenire consuevit, credi potuisset, quod hæc ab interna mentis dulcedine stillans & in magnum ærumnarum mare dilapsa consolationis guttula amaritudinem ejus adeo immensam non nihil indulcorare, aut temperare potuisset, at verò è cœlo nihil tale ipsi indultum fuit; neque enim dum adeo atrocitet infestaretur, à Dæmonibus quicquam solatii haurebat è cœlo; Imò verò uno eodemque temporis momento cum inferno adversus ipsam patiter conjurasse videbatur & cœlum; nam è cœlo, unde promptiores alias expetiri solebat consolationes, & auxilia, inde infestiores patiebatur insultus, & bella; necum ipsi factum fuisse dixisset paradisi; nam non solum abinde solida in ipsam non deplebant gratiæ, verum etiam illarum loco adversus ipsam abinde demittebantur ingentia, & impermeabilia ariditatis, & diorum, desolationumq; spiritualium diluvia, quinq; enim annis continuis omnis illi subtrahæ fuit gratiæ divina: sensus, adeo ut sæpe sponte propria se adeo in spiritu derelicta fastosa sit & desolata, ut nõ bruti animal, aut saxi prorsus insensibile potius, quã creatura aliqua rationalis fuerit, discernere nequaquam poterit. O prodigium patientiæ! o fortitudinis summum miraculũ! Cesset nunc Basil. Sel. Abrahæ admirari fortitudinẽ, quẽ dicere solebat, fuisse *Patientiæ simulachrum*, eò quod Deus adversus illũ cuncta vibrasset universæ naturæ arma, & fulmina, quando gravissimũ illi de proprio Filio sacrificando imposuit mandatũ: *Tentatione Deus purgat Abrahamũ patientiæ simulachrum; Naviculã ventis agit, fluctuum ciet impetum, ut obstupesceas, quã nullã tentatione moveatur; machinas admoveat, natura fluctus in justum justollit, arma natura exacuit, omniaq; amoris tela exhaurit.* Hæc enim omnia exigua & quasi nihil sunt respectu illius, quod dicit Magdalena cœlestiũ, infernaliũq; sagittarũ metæ, & scopo, atq; generosæ omnium illarum machinarum victrici, quas non solum barbara crudelissimorum Dæmonum rabies, verum etiam ipsum Omnipotentis Dei potentissimum brachium, peccatori alicui obijcere potuit. Verum enim verò, o ineffabile & solius Omnipotentis brachii stupendum prodigium! Nam Magdalena nostra veluti verum quoddã fortitudinis miraculũ ex omnibus hæctenus recensitis generosior facta, ex tot exantlatiis angustias minime satiata, atq; ex formidabili Leonũ lacu (hoc nomine passio, & examen cui Dei ordinatione subiecta fue-

rat, cœlitus appellabantur) victoriosa triumphatrix egressa ipsam Dei Majestatem ad nova patientiæ certamina exstimulando provocavit; siquidem nõ minus generosẽ, quã generaliter omnibus spiritualibus consolationibus, quibus perfui solebat; ultrò citròq; cessit, & renuntiavit, expellumq; cum ipsomet Deo pactum inicit, quo Deum ut nudas purasq; dira semper patiendi occasiones elargiretur, obligavit, quam Deus exaudiens, in vivis hoc solo sine supra naturæ vires conservavit, ut illum diris passionibus perfectè satiaret. Sedecim namque annos in infernalibus spiritus desolationibus conflictata transegit. Triginta verò menses, qui ultimæ suæ plusquã mirabilis & sanctiss. vitæ periodus & epilogus erant, in quadã adeo sæva atque immani infirmitate absolvit, ut nullum fuerit virginei corporis sui membrum, quod non particulari quodam torqueretur dolore; adeo ut novi semper miraculi loco haberetur, quod vel unica horula inter tot, tantòq; dolores vivere posset; longè tamen diùs torquebatur in anima, neque enim duntaxat omnis internæ satisfactiois expers erat, verum in super salutis suæ jacturam vehementer pertimescens Deũ instantè rogabat, ne pro suis peccatis à se commissis, universum mundum generalibus plecteret flagellis. Etenim nullus suppetit modus, quo mirabilia vitæ suæ prodigia; quibus utpote omnè stuporem superantibus ineffabilis redditur, explicari, ne dicam, extolli, aut exaggerari possint. Hoc solũ dicam, quod sicut B. Magdalena per hanc ardentè patiendi sitim, facta est requies Spiritus S. utpote qui in peccatoribus generosis, firmis, constantibus & fortibus quã dulcissimè requiescit, ita per idẽ plura patiendi desiderium se quavis hora donorum incomparabilium capaciorem reddens, novã divino hic Spiritui quietem tribuit, utpote qui quantò liberalius cœlestia dona sua distundit, tantò suavius delitiat, & quiescit. Idipsũ Tertul. de magna plura patiendi fame, & siti, qua nascens æstuabat Ecclesia loquens notavit, eũ ait: *Pati exoptat, ut totam Dei gratiã redimat.* Antiqui Eccl. primitivæ fideles & recenti divinarum Incarnati Verbi passionum memoria animati, & accẽsi, & ipsi quoq; infidelissimi amoris specimen & testimonium pati & mori desiderabant, illudq; desiderium increato amoripotentissimũ velut calcar & stimulus erat ad dispergendum in eos universas gratiæ suæ divitias, donorumq; suorum divinorum thesauros. *Pati exoptat, ut totam Dei gratiã redimat.* Quid igitur de Magdalena nostra ardentiori siti ad puras pœnas, ad pura tormenta, & dolores, quã quævis sitabũda cerva ad chry stallinos fõtes suos anhelate dicemus? Infatiabi.

tiabilis erat in patientia non minus quam in divino amore, quo suadente non mori desiderabat sed pati (novo nimirum & peregrino fortitudinis & amoris genere) nec mirum, si quidem in caelo, ubi ipsa in perpetuum regnatura erat, pati nequaquam poterat.

17. Verum enim verò audietis velim ultimos virginæ hujus fortitudinis terminos, quos ut creatura aliqua assequi valeat, sola efficere potest divina omnipotentia. Audite, inquam, referentem ultimum brachii Omnipotentis conatum; Beata Magdalena patriceps facta est omnium poenarum & dolorum quos solum Verbum Dei incarnatum, eò quod verus Deus esset in assumpta carne pro nobis pati poterat. Deus enim illi concessit, ut omnes illos pateteretur dolores & poenositates, quas Salvator ipsemet in amarissima sustinuit Passione, nimirum flagellationis sevitiam, immanem è corona spinea illatum cruciarum, Patris derelictionem, plusquam lethales in horto toleratas angustias, & agones, atrocissimos vulnerum dolores, quæ non corpori, sed animæ illius, cum excessivo & vivacissimo stigmatum Crucis sensu impressa erant. Denique non solum quicquid Filius Dei passus est moriendo (præcipue in divisione animæ suæ à corpore, quæ conjunctum habuit dolorem adeò vehementem, ut omnem superexcedere crederetur dolorem, quem quævis doloris aut poenarum capacia corda unquam passa sunt, aut deinceps passura erunt) ipsa quoque in corpore & anima sustinuit: verum etiam Deus ipsam in quandam indicibilis illius doloris partem subiugredi voluit, quem Verbum Incarnatum ex prævisa paucitate eorum, quibus amarissima Passionis suæ dolores futuri erant proficui, sustinuit, qui dolor, à sola immensa Filii Dei capacitate superabilis Christum in vivacissima omnium totius mundi peccatorum representatione gravissimè afflixit. Quod dum considero, spiritus me deficit, & lingua patitur cum vose faucibus hæret, quia ulterius progredi ne cogitatio quidem prævalet. Ac proinde perspicue jam video, quanta cum veritate Sanctæ huic relevatum fuerit; quòd ad hunc prodigiosum effectum obtinendo, nimirum, ut omnes hæc poenas pati posset, Divini Sponsi sui cor, & Spiritus ei communicatus fuerit. Quod vera est omnem humanam ponderationem superans miraculum; in hoc namque Deus ipsam, quantum ab aliqua creatura potest, Divini sui esse participem reddidit. Poenæ & tormenta, sive dolores hujus Beatæ poenis Christi veluti vivo quodam sigillo signatæ fuerunt ad contestandum eisdem putos, merosque fuisse sine solatio dolores Martyribus quidem propinatus

est calix passionis, veruntamen calix ille non pura & mera passio fuit, quin potius, ut S. August. dicit, Calix iste aspersus, & permixtus fuit mille gaudis, consolationibus, quibus externæ passionis non solum leves, sed etiam dulces redebantur & suaves. Ipsemet quoque Salvator noster per stupendum quoddam miraculum simul & semel Beatus fuit, eademque profusus quam nunc de facto possidet, gloria conspicuus, quando eodemmet profusus tempore, nolens aliquid ab anima beata in corpus derivari solatium atrocissimorum tormentorum immanse passus est dolore; ac derelictionem à solo divino pectore tolerabilem. Qua in re ex mente S. Petri Chrysol. Salvator noster gloriosum edidit Divinitatis suæ specimen, si quidem adeò atroces, nudæ & meræ poenæ à solo vero Deo poterant sustineri. *Adhuc est, ut author sæculi sæculo teste moreretur, ut à mundo mundi Dominus ante per poenam, quam per gloriam cognosceretur.* Verè igitur divinum est B. Magdalenæ pectus, quod eas sustinere poenas prævaluit, quas solus passus est, & sustinere potest Deus. Equidem haud immeritò gravem divinis hæc patientiæ fortitudinis virginæ columnis censeret facere injuriam, si divinam earum præcellentiam multis exaggerare verbis contendere vellem, atque idem isdem, quod virginis hujus patientiam, fortitudinem, & sanctitatem incredibilem attinger, hanc inscribo Epigraphem: *Non plus ultra.* Superest igitur ut quilibet vestrum fateatur ingeniosè, quòd Beata nostra in amore Dei & proximi, in cordis puritate, in sua ab omni culpæ nævo, incomparabili munditia, in virginitate sua plusquam Angelica, in mentis suæ in cælum sublevatione perpetua, denique in fortitudine & patientia Spiritus S. stimulus fuerit & requies perfecta. Etenim hæc recensitas ex totius Beatæ nostræ decursu leviter deductas eo potissimum sine explicare volui, ut superficialem quandam Auditoribus vitæ suæ notitiam suggererem, miuimè dubitans, quin quilibet vestrum non jam integrum sermonem tantum, sed justæ magnitudinis librum suo tempore edendum desideret. Fuit igitur tenella hæc virguncula ab ipso met Deo producta, ut sit omnis sanctitatis, & perfectionis speculum & norma; nos quoque illam statuamus veluti vitæ nostræ regulam, ut nobis illam meliori, quo possumus modo imitantibus, Divino Spiritui complacere gratiæ in nobis mirabilia operari, nosque per Beatæ hujus intercessionem gloria sua dignos efficiat.

Amen.

F I N I S.